

KARI HÄKÄMIES

RUOTSALAINEN MYSTEERI

– HENRIK HAMILO 2 –

CRIME
TIME

Ruotsalainen mysteeri

Kari Häkämies

Ruotsalainen mysteeri

Helsinki

© 2023 Kari Häkämies
Kannen ulkoasu Jarkko Lemetyinen
Taitto Noora Ohvo
ISBN 9789523825369
Painopaikka EU 2023

ROMAANIN HENKILÖT

Päähenkilöt:

Henrik Hamilo, valtiosihteeri

Lotta Simula, toimittaja

Valeri Ivanov, lehdistöavustaja, Venäjän suurlähetystö

Poliisit:

Matti Joronen, ylikonstaapeli, keskusrikospoliisi

Heikki Söder, ylikomisario, keskusrikospoliisi

Sixten Rydman, ylitarkastaja, suojelupoliisi

Muita henkilöitä:

Igor Barunov, lähetystöneuvos, Venäjän suurlähetystö

Aune Eriksson, opetusministerin erityisavustaja, Ruotsi

Egor Jursinov, lähetystöneuvos, Venäjän suurlähetystö

Adila Malik, opetusministeri, Ruotsi

Viktor Rod, lähetystöneuvos, Venäjän suurlähetystö

Basim Hamid, toimittaja, Aftonbladet

Johanna Manner, demaripoliitikko

Simo Luode, demaripoliitikko

Kristiina, Valeri Ivanovin ystävä

Reino Uurtamo, kansanedustaja

Jukka Palmusaari, Valeri Ivanovin kaveri, ict-mies

Mats Björkskog, ruotsidemokraatti

Peter Mattson, Johanna Mannerin puoliso

Andy Coleman, Britannian pääministerin entinen lehdistösihteeri

Jussi Koverola, kuvatoimittaja, Lotta Simulan ystävä

Lars, Jussi Koverolan kaveri

Raili Valtakari, pääministeri

PROLOGI

Minä olen hyväsydäminen ihminen, asemies ajatteli tuijottaessaan vaatimattoman tukholmalaiskodin olohuoneen ikkunasta ulos. ”Palkkamurhaajia pidetään sadisteina. Mutta helposti unohtuu, että tappamisella on myös yhteiskunnallinen merkitys. Pettureiden poistuminen elävien kirjoista on usein välttämätöntä muiden ihmisten hyvän elämän takaamiseksi. Tappajia tarvitaan ja heidän joukossaan on kaikenlaista väkeä, aivan kuten muissakin ammateissa. On ilkeitä ja on mukavia. Sen ihmeellisempää se ei ole,” hän pohti.

Tuntia aiemmin hän oli soittanut asunnon ovikelloa, tainnuttautunut avaamaan tulleen asunnon haltijan jo oviaukossa ja kantanut tuskin kuuttakymmentä kiloa painavan vanhan miehen vuoteelleen makaamaan. Vanhuksen kädet ja jalat oli ollut pakko sitoa sekä suu teipata, mutta miehellä ei ollut mitään hätää. Hän jäisi henkiin. Sivullisen ihmisen surmaaminen oli aiheuttanut asemiehelle aiemmissa toimeksiannoissa usein moraalisen krapulan. Siksi hän halusi selvittää uransa kenties viimeisestä murhasta ilman turhia murheita.

Poliittisen puhetilaisuuden oli pitänyt alkaa jo tunti siten. Mikä viivytti? Ei kai turvallisuuspoliisi ollut saanut vihiä siitä, mitä kohta tapahtuisi. Tuskin, koska vain sellaiset ihmiset, jotka vaikenivat työkseen, tiesivät suunnitelmasta.

Asemies lähestyi eläkeikää, mikä tarkoitti suunnilleen viittäkymmentä vuotta. Työssä piti olla erinomaisessa kunnossa. Näkökyvyn ja ketteryuden suhteen ei voinut tinkiä tuumaakaan. Hän ei ollut keskustellut työantajansa kanssa jatkosta, mutta suhtautui tulevaisuuteensa luottavaisesti. Häntä ei enää pakotettaisi uusiin toimeksiantoihin, jos hän ei itse haluaisi. Mielessä oli jo parin vuoden ajan vältkynyt uusi ura, joka toteutuessaan oli taloudellisesti selvästi nykyistä houkuttelevampi.

Suunnitelma, jolla hän aikoi laittaa uhrinsa pois päiviltä, vaati taitoa ja huolellisuutta. Mutta juuri sellaisesta työstä hän nautti. Kenet tahansa saattoi tappaa helposti murtautumalla hänen kotiinsa, tai kyttäämällä uhria tämän pistäytyessä postilaatikolla noutamassa aamulehteä. Amatöörimäisyys ei viehättänyt asemiestä. Hän halusi jäädä historiaan. Tehdä murhia, joihin media palasi säännöllisin väliajoin, kenties vielä vuosien päästä, pohdiskellen, kuka tai ketkä olivat selvittämättömien tekojen takana, ja mikä oli ollut surmien syy.

Hän ei pitänyt Ruotsista. Maa oli hänelle moraalisen rappion tyyssija. Tytöt ja pojat eivät enää voineet olla sellaisia kuin olivat, sillä oli keksitty kolmas sukupuoli. Uskonnottomuus rehotti, lähes jokainen kantaruotsalainen oli ateisti. Asevelvollisuus oli jäänyt kuolleeksi kirjaimeksi. Ruotsalaiset kuvittelivat kehitysavun olevan parasta puolustuspolitiikkaa. Arvotyhjiössä rehotti huumorikolli-

suus, prostituutio ja autojen räjäyttely, mutta silti ruotsalais-poliitikot katsoivat oikeudekseen jaella muiden maiden päättäjille ohjeita siitä, mikä on oikein, mikä väärin.

Kello lähestyi virka-ajan päättymistä, kun musta ja tyylikäs, mutta tavallisen oloinen, Volvo lipui näköselälle. Asemies ei voinut tietää, oliko kuljetettavana hänen kohteensa. Valtaa pitävät eivät liikkuneet Ruotsissa huomiota herättävillä kulkuneuvoilla, jotka olivat tyyppillisiä Amerikassa, Venäjällä tai Lähi-idässä. Typerää pelkuruutta ja halpahintais-ta kansalaisten kosiskelua, hän mielti. Ruotsissa kukaan ei saanut erottua muista.

Autosta nousi verkkaisesti kaksi naista, jotka puhuivat keskenään. Asemiehellä oli aikaa tähdätä ja hymyssä suin hän ajatteli, kuinka hieno viimeinen laukaus tulisi olemaan. Hän nujertaisi petturin. Petturin oli aina syytä saada palkkansa.

Samassa jostakin ilmestyi kovaa vauhtia kiitävä mopo. ”Fuck, fuck, mitä helvettiä”, asemies puuskahti. Naisten takana seisovat, turvamiehiltä näyttävät kaksi korstoa, ponnahtivat kohti vartioitaviaan ja kaatoivat heidät maahan. Asemies harkitsi sekunnin murto-osan ja ampui, vaikka tiesi, että osuminen vaati lottovoittajan tuurin.

Laukaus meni ohi. Hän tajusi epäonnistuneensa. Päässä jyskytti. Mitä ihmettä oli oikein tapahtunut? Mopomies oli pilannut kaiken. Se, oliko kaveri terroristi vai kylähullu, oli yhdentekevää. Kohde oli selvinnyt hengissä. Mutta hän ei voinut antaa raivolle valtaa. Ammattilaisen piti hillitä itsensä silloinkin, kun kaikki meni täysin pieleen.

Ampumapaikalta oli kadottava nopeasti. Hän irrotti aseensa osat toisistaan ja pakkasi ne vauhdilla mutta huolellisesti reppuunsa. Makuuhuoneen puolelta kuului vaimea ulina. Hän

veti kommandopipon päähänsä, asteli papan luo ja irrotti jalkaköydet. Vanhus pääsisi liikkumaan, mutta saisi hälytettyä apua vasta niin pitkän ajan kuluttua, että asemies olisi silloin jo turvallisen kaukana.

Asemies kurkkasi porraskäytävään. Siellä oli aivan hiljaista. Hän vaihtoi kommandopipon tavalliseen malliin ja veti sen syvälle päähänsä. Hän poimi laukustaan vielä silmälasit. Aurinkolasit kätkisivät kasvot tavallisia paremmin, mutta ne herättäisivät huomiota kamerakuviissa talvella. Hänen oli syytä näyttää katukuvassa aivan tavalliselta duunarilta, ei liian siistiltä, mutta ei myöskään liian rähjäiseltä.

Hän oli tutkinut poistumisreitit huolella. Sisäpihalla ei onneksi ollut ketään. Sivukadulle avautuva portti oli avoinna, kuten pitikin. Hän ei edes vilkaissut taakseen askeltaessaan rauhalliseen tahtiin kohti juna-asemaa.

1. LUKU

Ilta-Sanomien erikoistoimittaja Lotta Simula heräsi päiväuniltaan hotelli Kung Carlissa puhelimen piippaukseen. Hän oli viettänyt Tukholmassa kaksi päivää journalistiseminaarissa ja ehtinyt olla unten mailla vain parikymmentä minuuttia. Lotta nousi vastahakoisesti ylös ja avasi puhelimensa. Viesti oli Aftonbladetin toimittaja Basim Hamidilta. ”Haluaisitko lähteä kanssani päivälliselle. Puhuisin mielelläni Ruotsin ja Suomen Nato-hakemukseen liittyvästä terroristien luovuttamista koskevasta pöytäkirjasta.”

Hamid oli vilkuillut Lottaa seminaarissa merkittävästi. Mies oli komea ja hänellä oli lumoava puheääni. Lotasta tuntui, että Hamidilla saattoi olla mielessään jotakin muutakin kuin sotilaallinen liittoutuminen. Lotta ei kuitenkaan ollut huolissaan. Hän osasi käsitellä miehet.

Vastauksen näpyttely keskeytyi, kun Ilta-Sanomien uutispäällikkö Raijalta tuli puhelu.

– Oletko edelleen Ruotsissa?

– Kyllä ja kuten varmaan muistat, lomapäivällä, Lotta muistutti.

– Hetki sitten tuli tieto, että Ruotsin opetusministeri

Adila Malik yritettiin murhata, Raija jatkoi huohottavaan tyyliin.

– Kai annat tapauksen minulle, Lotta sanoi enempää miettimättä.

Raija oli ollut lehden palveluksessa yli kolmekymmentä vuotta. Ensin tavallisena uutistoimittajana ja sen jälkeen jo pitkään uutispäällikkönä. Hän piti viskistä ja filtrittömistä savukkeista. Mielitekojen seurauksena puheääni oli käheä. Raija oli synnynnäinen iltapäiväjournalisti. Mitä suurempi skandaali tai murhenäytelmä oli menossa, sen paremmalla tuulella hän oli.

– Niin ajattelin.

– Missä murhayritys tapahtui? Lotta kysyi.

– Tukholman Kistassa. Joku lähiö kai.

– Millainen tausta Malikilla on?

– En tiedä. Sinä selvität, et kysele! Annan ampumispaikan osoitteen.

Lotta huokaisi. Raija oli ikäluokkansa viimeisiä norsuja. Nuoret miehet olivat hänelle poikia ja naiset tyttöjä ainakin neljäänkymmeneen ikävuoteen saakka. Uutispäätoimittaja oli joskus yrittänyt siivota Raijan kielenkäyttöä, mutta saanut palautteeksi pelkkää irvailua. ”Sovitaanko niin, että minä en rupea nykymaailman sievistelijäksi, eikä tulokkaiden tarvitse opetella minun urani alkuaikojen selkokieltä, siis sitä puhetapaa, jossa puhujan mielipiteestä saa selvän.”

Lotta oli jo ehtinyt kaivaa muistilehtiönsä esiin ja teki hätäisesti tarvittavat merkinnät. Hän käänsi puhelimestaan esiin Ruotsin iltapäivälehtien nettisivut ja huomasi arvanneensa oikein. Ensimmäiset uutiset murhayrityksestä olivat jo luettavissa. Se kävi selväksi, että tapahtumien kulku oli

ollut merkillinen. Ministeri Malikia kohti oli ajanut holtittomasti liikkunut mopomies. Lähes samanaikaisesti oli ammuttu laukaus, joka oli rikkonut ministeriauton sivuikkunan, mutta ministeri ja hänen avustajansa olivat selvinneet turvamiesten neuvokkuuden ansiosta vahingoittumattomana

Koska taksin saaminen tuskin onnistuisi, Lotta matkusti Kistan torille metrolla. Perillä odotti tuttu näky. Poliisi oli eristänyt ampumapaikan laajalti, eikä Lotalla ollut mahdollisuutta haastatella yhtäkään poliisiviranomaista. Paikalla parveili ohikulkijoita ja uteliaimmat olivat jääneet norkoilemaan. Lotta lähestyi ensimmäisenä naista, joka näytti halkeavan halusta päästä juoruamaan.

– Näittekö tapahtuman? Lotta kysyi farkkutakkiin pu-
keutuneelta nelikymppiseltä.

– Oletko toimittaja?

– Edustan suomalaista iltapäivälehteä.

– Okei, sitten voin puhua.

– Hienoa!

– Olin menossa kuuntelemaan Adila Malikia. Tykkään siitä mimmistä. Hän osaa pitää rätipäitä pilkkanaan, nainen kertoi ja sytytti itsekäärityn tupakan.

– Mitä tarkoitat? Lotta penäsi.

– Malik on jostakin arabimaasta, mutta hän ei usko jumaliin, nainen jatkoi.

Lotta tajusi, ettei tiennyt ministeri Adila Malikista juuri mitään.

– Mitä oikeastaan tapahtui? Lotta kysyi.

– En tiedä. Joku hullu kaahasi mopolla, vai oliko se motskari, ja sitten pamahti.

– Miltä mopomies näytti?
– Vaikea sanoa, luultavasti maahanmuuttaja.
– Sinä taidat olla ruotsidemokraattien kannattaja?
– Oikein arvattu, nainen nauroi.– Pääsenkö kuvaan?
– Totta ihmeessä, Lotta ilahtui ja räpsi kännykkäkameralla muutaman otoksen saman tien, jotta nainen ei ehtisi katua tarjoustaan.

– Mikä sinun nimesi on?

– Emma, mutta laita lehteen Sarah. Se kuulostaa hienommalta.

– Mitä kirjoitan lausunnoksi? Lotta kiirehti.

– Kirjoita, että Sarah on surullinen ja sanoo, että tällaista ei saisi tapahtua. Niin Ruotsissa kuuluu puhua, nainen selitti ja päästi kähisevän naurun perään.

Lotta kiitti naista ja yritti löytää uusia haastateltavia. Lähes kaikki kieltäytyivät, ja ne, jotka suostuivat puhumaan, olivat lyhytsanaisia.

Lotta istahti torin kulman betoniporsaalalle, googlasi Adila Malikin, teki pari nopeaa ministerin henkilöä kuvaavaa luonnehdintaa ja lähetti artikkelinsa Ilta-Sanomiin. Hän käytti värikästä kieltä, mutta ei kyennyt höystämään kirjoittamaansa lyhyttä uutista oikeastaan yhdelläkään uudella tiedolla. Sarahina esiintyneen naisen haastattelusta tuli onneksi väriä. Netistä kävi ilmi, että Adila Malik oli ristiriitainen persoona. 41-vuotias Malik oli muuttanut Syyriasta vanhempiensa kanssa viiden vanhana, ja oli monessa yhteiskunnallisessa kysymyksessä verrattain radikaali. Eniten keskustelua herätti hänen uskonnollinen vakaumuksensa, tai oikeammin sen puuttuminen. Malik oli ateisti ja toi sen esiin luontevan avoimesti. Porvarihallituksessa hän edusti

liberaaleja.

Ensimmäinen tiedotustilaisuus pidettäisiin vasta kahden tunnin kuluttua. Kaikki viittasi siihen, että tutkijat olivat ymmällä tapahtumien kulusta. Poliisin onneksi Adila Malik oli jäänyt henkiin. Muuten viranomaisilla olisi saattanut olla pöydällään uusi Olof Palme -tapaus. Lotta oli muistavinaan, että myös Palme oli uransa alkutaipaleella ollut opetusministeri.

Lotta oli tunkenut itsensä istumaan pienen kahvilan nurkkapöytään. Seurana oli kaksi iäkästä tätiä, jotka päivittelivät tapausta, mutta eivät selvästi olleet ministeri Malikin politiikan kannattajia. Kumpikin puhui vahvaa eteläisen ruotsin murretta, eikä Lotta saanut selvää heidän sorautte-lustaan. Ruutuun ilmestyi jo kahdeksaakymmentä ikävuotta lähestyvä Leif GW Persson, Ruotsin yksi tunnetuimpia rikoskirjailijoita ja kriminologian emeritusprofessori. Lotta tiesi, että ilman Perssonia ruotsalainen media ei selvinnyt yhdestäkään huomiota herättävästä henkirikoksesta, tai sellaisen yrityksestä. Valitettavasti kahvilan mökä oli niin kovaäänistä, että Lotalle ei selvinnyt, miten tunnetusti itsevarma Persson tapausta käsitteli.

Istuminen kahden konservatiivisen varttuneen rouvan kanssa kuppilassa oli ajanhukkaa, Lotta mietti. Jotakin piti tehdä ennen tiedotustilaisuutta, mutta mitä? Basim, hyvänen aika Basim. Mies oli taatusti ehtinyt lähettää lukuisan määrän tekstiviestejä, kun ei ollut saanut vastausta esittämänsä päivälliskutsuun. Lotta väänsi tekstariosion auki. Ei yhtään mitään! No, ehkä myös Basim oli Malikin tapauksen vuoksi joutunut töihin.

Lotta päätti soittaa. Basim vastasi hetken odottelun jälkeen.

– Anteeksi, jouduin juttukeikalle Adila Malikin ampumistapauksen vuoksi, Lotta aloitti ja puhui englanniksi. Hän oli huomannut, että väsyneenä ruotsi kangersi pahasti.

– Niin otaksuin, siksi en soitellut, Basim naurahti.

Oliko todella noin, vai kuuluiko Basim miehiin, jotka olivat niin täydellisen varmoja viehätysvoimastaan, että eivät koskaan lähestyneet naista yhtä kertaa enempää. Naisten tehtävä oli olla heidän perässään, ei päinvastoin.

– Etkö sinä ole töissä? Lotta jatkoi.

– Ei, olen ylityövapailla. Ruotsissa työantajat eivät soitele lomalaisille. Sellaista pidetään huonona johtamisena ja seurauksena voi olla selkkaus ammattijärjestön kanssa.

Pilailiko Basim, vai oliko ruotsalainen yhteiskunta oikeasti noin hassunkurinen. Lotta ei kuitenkaan jatkanut keskustelua, vaan kutsui kollegansa hotellinsa bistroon Birger Jarls-gatanille. Huone oli varattuna seuraavaan päivään saakka, tosin juttukeikan ilmaannuttua laskun saisi Lotan sijasta maksaa Ilta-Sanomat.

– Tulen mielelläni. Olen siellä viidessätoista minuutissa.

Lotta säikähti. Ei kai Basim ymmärtänyt kutsua väärin? Mihinkään murhakeskustelua intiimimpään Lotta ei aikonut missään tapauksessa suostua.

Lotta ehti hotellilleen ennen vierastaan. Hän ajatteli, että cocktailbaarissa oli mukavampi istua kuin bistrossa ja pyysi ison lasillisen täyteläistä punaviiniä. Ennen poliisin tiedotustilaisuutta olisi ennenaikaista tehdä pitkälle meneviä johtopäätöksiä. Poliittiset murhat olivat Pohjoismaissa harvinaisia, vaikka myös poliitikkoihin kohdistuneet uh-

kaukset ja suoranainen väkivalta oli lisääntynyt. Asialla oli kuitenkin useimmiten joku häiriintynyt kansalainen ammattitaitoisen terroristin sijasta. Palmen murhan ohella Ruotsia oli kuohuttanut ulkoministeri Anna Lindhin tapo vuonna 2003. Mielenterveysongelmainen mies oli puukottanut Lindhin NK-tavaratalossa. Siksi ei ollut mikään ihme, jos Malikin murhayritys puhuttaisi ruotsalaisia vielä pitkään.

Basim askelsi sisään baariin itsevarman oloisena. Hän näytti entistä tyylikkäämmältä. Farkut ja löysä neule olivat vaihtuneet tummansiniseen pikkutakkiin ja hyvin istuviin, kireisiin housuihin.

Seminaarissa Lotta oli huomannut, että ruotsalaiset kollegat eivät tienneet naapurimaastaan juuri mitään. Eivät tunteneet Suomen poliitikkoja, bisnesihmisiä tai taitelijoita. Mutta Nato-jäsenyyden hakeminen oli lisännyt mielenkiintoa. Eräistä osallistujista oli tosin paistanut läpi, että heitä harmitti, koska Suomi oli vienyt ja Ruotsi, jos ei ollut aivan kitissyt, niin oli kuitenkin kulkenut perässä. Ehkä he ajattelivat, että kaiken olisi pitänyt mennä kuten EY:n kanssa. Tuolloin Ruotsi oli jättänyt hakemuksensa kertomatta mitään Suomen valtiojohtolle. Presidentti Mauno Koivisto oli pitänyt menettelytapaa ala-arvoisena. Lotalle ei ollut ehtinyt syntyä käsitystä siitä, mitä Hamid ajatteli Suomesta. Tarkoittiko maahanmuuttajatausta suurempaa kiinnostusta kuin kantaväestöllä, vai hahmottuiko maailma niin, että Suomi oli vain syrjäinen pikkuvaltio, jossa ei tapahtunut mitään kiinnostavaa.

- Haluatko lasin viiniä? Lotta kysyi,
- Kiitos ei.

Basim ei näyttänyt mieheltä, jonka oli ollut pakko laittaa korkki kiinni. Ehkä hän oli muslimi, Lotta mietti.

– Olet Syyriasta, Lotta vaihtoi puheenaihetta, hörppäsi viiniään ja pyysi käsiliikkeellä tarjoilijan viemään tyhjän lasin pois.

– Kuten seminaarissa kerroin, vanhempani tulivat Syyriasta Ruotsiin. Äiti oli jo tullessa raskaana. Minä synnyin Göteborgissa. Olen ruotsalainen.

– Niin tietysti, anteeksi. Haluan kysellä sinulta Adila Malikin tapauksesta.

– Se sopii, mutta mitään salatietoa minulla ei ole.

– Tarkoitan, että tunnet Ruotsin politiikan. Toivon, että esität arviosi siitä, mistä oikein on kysymys. Miksi Malik haluttiin tappaa? Olet lehdelleni tietenkin nimetön lähde.

Basim näytti hieman pettyneeltä, mutta soi Lotalle kauuniin hymyn.

– Malikin valintaa ministeriksi voisi kuvailla sanoilla ”high risk, high reward.”

– Mitä tarkoitat?

– Maahanmuuttajat ovat melkoinen poliittinen voima nykyisessä Ruotsissa ja he ovat tietenkin mielissään, jos korkeisiin yhteiskunnallisiin tehtäviin valitaan henkilöitä, joilla on samanlainen tausta kuin heillä itsellään. Erityisesti porvaripuolueiden täytyy viralliselle Ruotsille näyttää, että myös he ovat ministerivalinnoissaan ennakkoluulottomia. Se ei ole helppo juttu, koska ruotsidemokraatit ovat maahanmuuttokielteisiä, tai minun mielestäni rasisteja.

– No, miksi Malik on sitten riski?

– Lähiöongelmat etenevät kovasta yrittämisestä huolimatta pahempaan suuntaan. Maahanmuuttajanuoret ovat

toivottomia. Ei kunnan kielitaitoa, koulutusta tai tulevaisuutta. Malikilta odotetaan tekoja jo ihan sen vuoksi, että hän edustaa porvarihallitusta. Jengiongelmät on laitettu aika lailla demareiden piikkiin.

– Se, että Malik on uskonnoton feministi, ei voi olla syy? Lotta ihmetteli.

– Tuo on helpoin selitys, mutta siihen en usko. Saattaa tosin olla, että Ruotsin tyhmä turvallisuuspoliisi ajattelee juuri noin.

Lotta vilkaisi kelloaan. Oli aika lähteä poliisin tiedotustilaisuuteen. Samassa hänen puhelimensa soi. Näyttöruutu kertoi, että soittaja oli Henrik Hamilo.

Hamilo oli pääministeri Raili Valtakarin valtiosihteeri. Häntä kutsuttiin selän takana Linnan hämähäkiksi. Lempinimensä Hamilo oli perinyt presidentti Kekkonen entiseltä kansliapäälliköltä, jolla myös oli ollut taipumus operoida laajalla sektorilla päämiehensä puolesta.

Lotta pyysi anteeksi ja siirtyi hotellin aulaan puhumaan.

– Moi, huomasin, että olit kirjoittanut lyhyen nettijutun ministeri Malikin murhayrityksestä.

– Jep.

– Oletko Tukholmassa vielä huomenna? Lennän sinne aamukoneella.

– Malikin tapauksen takia?

– Ei. Matkani on sovittu kuukausi sitten, Hamilo selitti.

– Ajattelin olla ylihuomiseen, toki hieman riippuen siitä, kuinka Malikin juttu etenee.

– Soitan sinulle huomenna ip, Hamilo lupasi.

– Hieno juttu. Minun täytyy rientää poliisin tiedotustilaisuuteen.

- Okei ja muista olla varovainen.
- Mitä tarkoitat?
- Sitä mitä sanoin.
- Älä ole huolissasi. Minulla on komea henkivartija.
- Mikä juttu tuo on? Hamilo ihmetteli.
- Toimittaja Basim Hamid, Lotta vastasi ja katui saman tien, että paljasti kollegansa henkilöllisyyden. Hän aisti Hamilon äänessä mustasukkaisuuden. He olivat vuosi sitten tutustuneet toisiinsa ulkomaankauppaministeri Jan Baxterin merkillisen katoamisen yhteydessä, ystäväytyneet ja myös rakkaussuhde oli ollut nupuillaan, mutta yhteinen tarina ei kuitenkaan ollut jaksanut kehittyä alkua pidemmälle.

Henkivartija? Hih! Samassa Lotta huomasi kävelleen­sä jo kaksi korttelinväliä, ja unohtaneensa Basim-paran hotellin ravintolan pöytään. Hän soitti saman tien pyytääkseen anteeksi, mutta Hamid ei vastannut. Äh, taatusti mies ajatteli hänen olevan konservatiivi, joka arvosti vain syntyperäisiä pohjoismaisia miehiä. Lotta naputteli viestin ja toivoi saavansa vastauksen. Hamid oli mielenkiintoinen tuttavuus.

Linnan hämähäkki, valtiosihteeri Henrik Hamilo ajautuu poliittisen kriisin keskiöön, kun Venäjällä on sanansa sanottavana Natoon liittymisestä – tällä kertaa Ruotsin maaperällä.

Politiikan taustakuviot kuin omat taskunsa tuntevan Kari Häkämiehen trillerissä palkkamurhaaja vaanii Ruotsin opetusministeriä Tukholmassa. Pian selviää, että tapahtumat liittyvät myös Suomeen.

Kun Venäjän Helsingin suurlähetystön nuori lehdistöavustaja Valeri Ivanov kuulee äidiltään merkillisen tarinan, alkaa hän epäillä, että paljatuksella voi olla yhtymäkohta Tukholman tapahtumiin ja Venäjän sotapolitiikkaan.

KL 84.2
ISBN 978-952-382-536-9

www.docendo.fi

**CRIME
TIME**